

Predikan av Solveig Högberg Nyårsdagen 2024 Förnyelsegudstjänst i St Peters kyrka

Fjärde Mosebok 6:22-27

Romarbrevet 10:9-13

Lukasevangeliet 2:21

I Jesu namn

När åtta dagar hade gått och man skulle omskära pojken fick han namnet Jesus, det som änglarna hade gett honom när hans mor blev havande.

Har du tänkt på att vi ibland använder ord och uttryck utan att egentligen fundera över vad de betyder?

Nyårsdagens texter har som samlande rubrik "I Jesu namn".

När jag var liten sjöng vi på kyrkkaffet och i syföreningen "I Jesu namn till bord vi går..."

Och vi avslutar ofta våra böner med orden "I Jesu namn, Amen".

Vad menar vi egentligen med detta? Vad betyder det att göra något i Jesu namn? Hur kan orden som vi så hemvant använder bli meningsbärande?

I Bibeln är namnet av stor betydelse. Redan i Bibelns andra kapitlet kan vi läsa om hur Gud med spänning lyssnade på vilka namn Adam skulle ge åt allt annat skapat "varje levande varelse fick ett namn", står det.

Som en röd tråd genom hela Bibeln går sedan löftet om att Gud känner varje människas namn och att han nämner allt skapat vid namn.

Det är gott för oss att veta att Gud känner oss så väl att han till och med vet vars och ens namn. En sådan personlig relation har Gud till oss, så nära oss vill han vara.

En annan röd tråd i Bibeln är Herrens namn eller Guds namn.

Bibeln använder olika namn för Gud. Vanligast, på grundspråket, är Yahweh, som brukar översättas med Herren. Det namnet förekommer ca 6 000 gånger i Bibeln och lägger man till alla andra namn som finns på Gud så förstår vi verkligen att Guds namn är centralt och av största vikt.

Ett av de mera ovanligare namnen på Gud är "Jag Är den Jag Är" det uttrycker verkligen Guds karaktär såsom evig, absolut och oföränderlig. Gud är den som "är". Han har alltid funnits, är inte beroende av någon och utan honom finns ingenting till. *Gud är* den som är det sannaste av allting som är sant och det evigaste av allt som är evigt.

Vi läste i dagens evangelium att den åtta dagar gamla gossen vid omskärelsen i templet fick namnet Jesus, det namn som ängeln redan när Maria blev gravid hade gett honom.

Det står att ängeln sa till Josef: Maria ska föda en son och du ska ge honom namnet Jesus, för han ska frälsa sitt folk från alla synder" Matt 1:21

Av det kan vi förstå att Jesu uppdrag ligger redan i det namn han fick.

Namnet Jesus är en hopslagning av de två hebreiska orden ”yeho” Gud eller Herren och ”shua” som betyder ”frälsning” eller ”rädda oss!”. Sammantaget blir alltså Jesus namn ”Gud räddar oss” eller ”Gud frälsaren”, vilket ju stämmer väldigt väl överens med att Jesus är Gud som blev människa för att frälsa oss.

Paulus skriver att Jesus har fått det namn som står över alla andra namn och förtydligar med att alla som bekänner att Jesus är ”Herren” ska bli frälsta.

Namnet är alltså avgörande för vad Jesus ska göra, hans uppgift är viktig.

I den gammaltestamentliga texten som vi så väl känner igen som välsignelsens ord ser vi sambandet mellan namnet och välsignelse. De som fått Guds namn uttalat över sig är dem som Gud välsignar.

Gud har skapat oss och med honom var vi ett redan innan vi föddes på precis samma sätt som vi ska bli ett med honom när vi inte längre lever i detta livet, när vi har gått ur tiden.

När en del av de personer som vi möter i Bibeln var med om något stort och omvälvande hände det att det fick till följd att deras namn ändrades, för att det bättre skulle passa till den som de då hade blivit.

Våra namn ändras troligen inte utifrån de livsförändringar vi är med om.

Våra förnamn är inte meningsbärande på samma sätt. De berättar inte om något av det som skett i våra liv eller säger något om vår karaktär.

Efternamnet kan förändras för att markera att nu har vi fått vara med att bilda en ny familj och det är sannerligen en förändring som betyder något både för det inre och det yttre livet. Men det ändrar inte relationen till Gud och Jesus vår Frälsare.

Gud *är* men vi människor kan både behöva förvandlas och förnyas för att bli den Gud har ämnat att vi ska vara och kallat oss till.

Våra livsförändringar får alltså andra konsekvenser än en namnändring.

Idag är det nyårsdagen och framför oss ligger ett helt nytt år som i år faktiskt har 366 dagar, vi får en extra dag i år!

Idag och varje dag finns möjlighet till förnyelse, ett tillfälle att stanna till och göra en nystart. Då handlar det inte om de löften som vi kanske avgav i går, och som riskerar att snart vara bortglömda.

Nyårsdagen eller någon annan av de 366 dagarna under året handlar inte om de löften *vi* avger utan om Guds löfte att frälsningen finns i Jesu namn och person.

Idag är vi insatta i en lång tradition av människor som tydligt har markerat att man vill förnya sin relation till Gud. Det betyder inte att man har varit på fel väg tidigare, men att man vill påminna sig själv om att det förbund som Gud en gång har slutit med oss det vill vi ska fortsätta.

De momenten från Förnyelsegudstjänstens ordning som vi idag har med i vår gudstjänst är endast några korta avsnitt ur den väldigt långa ordning som John Wesley en gång formulerade.

I den traditionella förnyelsegudstjänstens inledning blir tänkandet och sinnet inställt på rätt våglängd då man ber om rening så att ”vi fullkomligt älskar dig och värdigt förhärligar ditt heliga namn”.

Det är egentligen samma bön som vi bad i inledningspsalmen ”Låt mig börja med dig varje dag du beskär och förnya mitt uppsåt igen att vara och bliva din egen”.

I förnyelsegudstjänstordningen förtydligas då det sägs:

”Tid efter annan förnyar vi våra invigningslöften, i synnerhet när vi är samlade kring Herrens bord, men denna dag möts vi på ett särskilt sätt såsom våra fäder släktled efter släktled har mötts, för att vi med glädje må förnya det högtidliga förbund som band dem och som binder oss vid Gud.”

Det betyder att vi är redan insatta i ett sammanhang och idag får vi förnya vårt invigningslöfte.

Förnyelsegudstjänsten är inte en gammal ritual som vi då och då plockar fram ur vår historia och dammar av.

Det betyder något att vara insatt i ett sammanhang, i en gemenskap av människor som genom århundradena har tagit hjälp av traditionen för att förnyade gå vidare i det liv som vi varje dag får förmånen att leva.

I den ursprungliga ordningen fanns i samband med tacksägelsen en påminnelse om vad Gud har gjort för oss, även då våra liv har skavt:

”Du har inte glömt oss, när vi har glömt dig. Du har följt oss, även när vi har flytt från dig, och mött oss med förlåtelse, när vi har återvänt till dig. Du har varit barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet.”

Detta är verkligen en påminnelse om att ett rätt namn på Gud är ”Jag är den jag är”, den oföränderlige, evige, absolute och den sannaste.

I psalmen som vi ska sjunga efter att vi har bett om förnyelse får vi fortsätta samma bön när vi ber och sjunger:

”Tack för den styrka, det liv du här gav oss, gör något nytt, något brinnande av oss.”

Här, i denna stund, när vi förnyar vår relation till Gud så ger han oss på nytt sitt liv som kan brinna i oss.

Eller som det sägs i den långa ordningen:

”O Gud, Fader, Son och helig Ande, giv mig nåd att förbliva i dig, så som du förbliver i mig, och låt det förbund som jag har ingått med dig på jorden bliva stadfäst i himmelen.”

Då kan vi göra allt det vi gör i Jesu namn.

Svaret på den inledande frågan om vad det betyder att göra något i Jesu namn är att tala och handla å hans vägnar, med hans auktoritet, förnyade och brinnande.

Även om vi inte längre kallar oss metodister så får leva som sådana och John Wesley sa att metodismen var det brinnande hjärtats religion.

På Metodistkyrkans symbol ser vi korset och flamman. Att vara brinnande är inte att då och då flamma upp, det är att hela tiden ha glöden, att vara bärare av den flamman som är kombinerad med korset.

Så låt oss då i Jesu namn ta emot förnyelsens gåva och gå vidare i det liv och uppdrag som han har gett oss.